

Arrest

nr. 326 430 van 9 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. STAES
Amerikalei 122/14
2000 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 26 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 26 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 2 januari 2025 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. FAES *loco* advocaat P. STAES.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 23 juli 2022 België binnen met zijn paspoort en verzoekt op 14 maart 2023 om internationale bescherming. Op 26 november 2024 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die de volgende dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U verbleef sinds uw geboorte tot aan uw vertrek uit Colombia in Medellín. In Colombia werkte u enige tijd in een call center. Daarnaast zette u ook tattoos en

knipte u haar. In september 2021 besloot u om ontslag in te dienen in het call center en enkel nog als zelfstandige aan de slag te gaan als tatoeëerder en kapper. U heeft een dochter, L(...) E(...) G(...). Zij verblijft bij haar moeder in Panama.

Op 28 april 2021 nam u deel aan een betoging tegen een belastingshervorming die de regering van plan was in te voeren. De betoging verliep aanvankelijk probleemloos, maar na een tijdje merkte u dat er discussies ontstonden tussen de betogers en de politie. U besloot om te vertrekken. U had moeite om weg te geraken omdat de politie wat verderop de mensen tegenhield, waardoor de betogers stil moesten staan.

U nam een zijstraat van de Calle Carabobo om weg te trekken van de betoging, maar stootte op een gevecht waarbij de ESMAD, de anti oproer politie, betrokken was. U kreeg traangas in uw ogen maar probeerde uw weg verder te zetten.

Plots doken twee politiewagens op. U liep weg, maar een politieagent klemde uw nek met zijn arm en trok u naar de grond toe. Hij begon u te slaan en schoppen. U werd in de boeien geslagen en samen met nog twee andere mensen weggevoerd naar de CAI Macarena. Er werd een wapen op jullie gericht en jullie werden met de dood bedreigd.

Aangekomen bij de CAI werden jullie naar een kamer gebracht waar jullie opnieuw bedreigd werden en geslagen werden met stokken en gewaarschuwd werden dat ze jullie zouden kunnen vermoorden. Jullie werden gefouilleerd. Uw telefoon en portefeuille werd afgepakt. Jullie werden opgesloten en stonden onder bewaking van 2 politieagenten.

Na een tijdje werden jullie één voor één weer naar buiten geroepen. U moest naar een bureau waar een politieagent uw naam van uw identiteitskaart aflas en tegen uw borst gooide. Hij vertelde u toen dat u 10 seconden de tijd had om uw identiteitskaart op te rapen en te vertrekken, anders zou u vermoord worden. Een andere politieagent opende op dat moment uw handboeien. U raapte uw identiteitskaart op en liep weg.

U liep tot aan uw huis, waar uw toenmalige partner u angstig opwachtte. U vertelde haar alles wat er gebeurd was. U had schrammen op uw arm, elleboog en knieën en bulten op uw hoofd.

Uw leven in Colombia veranderde na dit incident. U vroeg aan uw toenmalige werkgever om van thuis uit te werken. U wou niet meer naar buiten, want u voelde angst om vervolg te worden. U was heel achterdochtig bij iedereen die u ontmoette en verstopte u wanneer u de politie zag.

Een vriend uit Antwerpen nam contact met u op. U vertelde hem wat u overkomen was en hij bood u onderdak aan bij hem in België. U ging hier niet meteen op in. In september nam u echter ontslag en in november eindigde uw relatie. Eind december 2021, begin januari 2022 nam u uiteindelijke de beslissing om Colombia te verlaten. U nam weer contact op met uw vriend en liet hem weten dat u in juli naar België wenste te komen.

U verliet Colombia op 22 juli 2022. U kwam aan in België op 23 juli 2022. Uw verzoek om internationale bescherming diende u in op 14 maart 2023.

Ter staving van uw verzoek legt u uw Colombiaanse identiteitskaart, uw paspoort en internetartikels neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest vermoord te zullen worden door de Colombiaanse politie (CGVS, p. 9). Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U werd in april 2021 gearresteerd tijdens een betoging en gedurende een dag gedetineerd. Tijdens uw arrestatie en detentie werd u geslagen en bedreigd (CGVS, p. 9-10). Echter kan u niet aantonen dat u vanwege dit incident een vrees voor vervolging heeft. Zo vond de arrestatie plaats in het kader van een beteugeling van een demonstratie waarbij u niet persoonlijk werd gevisieerd door de autoriteiten en nog andere mensen werden opgepakt door dezelfde patrouille. U werd diezelfde nacht ook terug vrijgelaten (CGVS, p. 9-10). Sindsdien heeft u ook nooit meer problemen gekend met de Colombiaanse autoriteiten, hoewel u nog zo'n jaar en twee maanden in Colombia verbleef (CGVS, p. 15). U verklaart in dat opzicht dat u altijd thuis bleef, dat u zeer zelden naar buiten ging (CGVS, p. 15). U vreest echter de autoriteiten die u vanzelfsprekend thuis zouden kunnen oppakken indien ze werkelijk achter u aan zaten. Erop gewezen dat de feiten zich afspeelden in een context van algemene onrust en dat u nog meer dan een jaar probleemloos in dezelfde stad kon blijven wonen, antwoordt u dat uw vrees zich vooral berust op het feit dat u niet weet of en wat precies de politieagenten tegen u zouden ondernemen moesten ze u tegenkomen op straat (CGVS, p. 15-16). U vervolledigt door te stellen dat ze u misschien iets zouden willen aandoen omdat ze zouden kunnen denken dat u klacht heeft ingediend, of omdat u hun gezicht gezien heeft (CGVS, p. 15). Echter verklaarde u eerder in uw interview dat u hun gezichten nooit gezien heeft, aangezien ze een kap op hadden (CGVS, p. 13). U wordt expliciet gevraagd waarom de politie u nog steeds zou willen vermoorden maar u kan louter verwijzen naar uw deelname aan de betoging. Erop gewezen dat de situatie na de betoging terug gekalmeerd was en nogmaals gevraagd waarom ze u nog steeds zouden willen vermoorden geeft u aan niet te weten waarom en geeft u vervolgens uw mening over de algemene houding van de Colombiaanse autoriteiten (CGVS, p. 12). De vaststelling dat u sinds uw arrestatie geen enkel probleem meer heeft gekend met de autoriteiten en u geen concrete informatie kan geven over waarom zij u nog steeds zouden viseren maakt dat u geenszins een vrees voor de Colombiaanse autoriteiten kan aantonen vanwege uw deelname aan een betoging en de daaropvolgende arrestatie.

Dit wordt ook bevestigd door de vaststelling dat u besloot om op legale wijze het land te verlaten via de luchthaven. Indien u daadwerkelijk zou vrezen vermoord te zullen worden indien de autoriteiten u te pakken zouden krijgen kan verwacht worden dat u hen niet zonder meer onder uw eigen naam zou benaderen om het land te verlaten. Dat u bovendien ook daadwerkelijk het land heeft kunnen verlaten wijst er ook op dat de autoriteiten geen enkele interesse in u hebben.

U verklaart verder dat de politie in november of december 2023 nog naar u zou zijn komen vragen. Uw verklaringen hierover zijn echter maar vaag en weinig overtuigend. De eerste keer zegt u op vage wijze dat ze vroegen naar u maar dat u er niet meer was en ze dus niets gedaan hebben. U hoorde dit van uw moeder, die het op haar beurt van de bewaker had gehoord (CGVS, p. 11). Dat u op geen enkele manier iets meegeeft over de omstandigheden waarin dit gebeurde en wat er precies allemaal gezegd is geweest tussen de betrokken personen maakt uw verklaringen weinig doorleefd. De tweede keer wanneer u hiernaar gevraagd wordt voegt u nog toe dat de autoriteiten naar u vroegen aan de ingang van het wooncomplex omdat ze zonder arrestatiebevel niet binnen mochten (CGVS, p. 15). Deze vertelling is opmerkelijk. Het is vooreerst bijzonder dat de politie genoeg nam met de verklaring van de bewaker, en dat ze op geen enkel moment getracht hebben om uw ouders zelf aan te spreken. We hebben het hier namelijk over de ordediensten, die zonder moeite de woonwijk hadden kunnen betreden, uw ouders hadden kunnen opzoeken buiten de woonwijk of uw ouders via telefoon hadden kunnen bereiken moesten ze werkelijk contact hebben willen leggen met hen. Bovendien is het bijzonder dat u nog meer dan een jaar ter plaatse kon blijven zonder enige aanvaring met de politie, maar dat maanden nadat u vertrok ze plots weer interesse in u blijken te hebben. U woonde bovendien al sinds november 2021 tot aan uw vertrek in juli 2022 op datzelfde adres waarop ze u in 2023 zouden zijn komen zoeken. Hierop gewezen zegt u louter niet te waarom ze u eind 2023 zijn komen zoeken (CGVS, p. 15). Het CGVS dient dan ook ernstige twijfels te plaatsen naast dit bezoek van de politieagenten.

Voorts dient de laattijdigheid van uw vertrek uit Colombia opgemerkt te worden en vooral de redenen die u daarvoor geeft. De feiten die u aanhaalt situeert u op 28 april 2021. U vertrok uit Colombia op 22 juli 2022, meer dan een jaar later. Gevraagd bij DVZ waarom u Colombia verliet in juli 2022, verklaart u dat u het geld niet had om eerder te vertrekken (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Gevraagd wanneer u precies de beslissing nam om uw land te verlaten, verklaart u dat u deze beslissing eind december 2021, begin januari 2022 nam (CGVS, p. 7; p. 11). U legt verder uit dat een kennis u had uitgenodigd om naar Antwerpen te komen nadat u hem over u problemen had verteld. U verklaart dat u eerst niet inging op deze uitnodiging, omdat u niet voldoende geld had om de reis te betalen en dat u ook nog samen was met uw partner en er dus niet aan dacht om uw land te verlaten. In september 2021 diende u echter uw ontslag in en in november van datzelfde jaar liep uw relatie op de klippen. Hierdoor maakte u opnieuw de afweging tussen blijven in Colombia en naar België vertrekken. Eind december 2021, begin januari 2022 hakte u de knoop door en liet u aan uw vriend weten dat u in juli 2022 naar België zou komen (CGVS, p. 11). Er dient vastgesteld te worden dat uw gedrag en de beslissingen die u nam moeilijk te rijmen vallen met het gedrag van iemand dat werkelijk zijn land ontvlucht is wegens een concrete vrees.

Zo bood een vriend u al vele maanden voor uw uiteindelijk vertrek, in september 2021 (CGVS, p. 14), al aan om u in België onderdak te verschaffen. U verklaart dat u niet voldoende middelen had om uw reis te bekostigen en dat u op dat moment een relatie had (CGVS, p. 11; p. 14). Dat u niet voldoende middelen had kan maar weinig overtuigen. U had namelijk een vaste job in een call center en verdiende bij als tatoeëerder en kapper (CGVS, p. 5).). Bovendien geeft u aan dat u nooit gedacht heeft aan een andere bestemming dan België (CGVS, p. 7). Indien een vliegtuigticket naar België te duur was kan verwacht worden dat u goedkopere alternatieven zou overwegen. Dat u dit niet deed en slechts afwachtte tot u geld genoeg had om naar België te reizen ondermijnt uw vrees voor de Colombiaanse autoriteiten in ernstige mate.

Vervolgens zorgt ook de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming na uw aankomst in België dat de geloofwaardigheid van vrees ernstig in twijfel getrokken wordt. U kwam namelijk op 23 juli 2022 in België aan. Uw aanvraag tot internationale bescherming diende u echter pas in op 14 maart 2023, bijna 8 maanden later. Op de DVZ verklaarde u dat u in het begin niet dacht te blijven, en dat u eerst het land wilde leren kennen. U verklaart dat u pas in december 2022 de beslissing nam om in België te blijven (Verklaring DVZ, vraag 32). Dat u een half jaar lang geenszins de intentie had om te blijven valt moeilijk te rijmen met een vrees bij terugkeer.

Op het CGVS geeft u dan weer een andere verklaring voor uw laattijdig verzoek. Gevraagd waarom u bijna 8 maanden gewacht heeft om uw verzoek in te dienen, antwoordt u dat u niet wist dat u asiel aan kon vragen, en dat u het pas te weten kwam op 31 december tijdens een afspraak bij uw advocaat (CGVS, p. 7). Dat u uw land uit vrees voor vervolging zou zijn ontvlucht maar pas na een half jaar in een afspraak met uw advocaat te weten zou zijn gekomen dat er een asielprocedure bestaat is weinig aannemelijk. U had namelijk zelf al enig opzoekingswerk kunnen doen en beroep kunnen doen op uw omgeving om u hiermee te helpen. Doordat u zelf geen enkele moeite deed om dit te bewerkstelligen twijfelt het CGVS ernstig aan de werkelijke aanwezigheid van een vrees voor vervolging of ernstige schade.

Erop gewezen dat er sinds uw afspraak met uw advocaat nog steeds 2,5 maanden wachtte met het indienen van een verzoek, verklaart u dat u op dat moment illegaal in het land was en schrik had om gedeporteerd te worden. Het is pas nadat u uw zaak met anderen besprak, dat u begreep dat u niet gedeporteerd kan worden zolang u in de procedure zat (CGVS, p. 7). Ook dit kan geenszins overtuigen. Dat uw advocaat u niet geïnformeerd zou hebben over hoe de vork in de steel zat en dat u dus geen deportatie hoefde te vrezen bij het opstarten van de procedure, is maar weinig aannemelijk. Ook al zou hij u dit niet zelf hebben uitgelegd, u had er achter kunnen vragen. Ook uw argument dat u de procedure niet zou kunnen bekostigen (CGVS, p. 7) kan niet overtuigen, aangezien de procedure zelf gratis is en u steeds beroep kan doen op een pro deo advocaat.

U verklaarde voorts dat u na aankomst in België vanaf augustus of september wat tattoos begon te zetten en haar begon te knippen (CGVS, p. 7; p. 8). Het CGVS wijst ook naar bewijslast afkomstig van uw Instagramaccount @m(...). Daar plaatste u namelijk al op 4 augustus 2022 - te raadplegen op https://www.instagram.com/p/Cg1Z_iDIJ-s/ -, amper 13 dagen na uw aankomst in België dat u te boeken was als tatoeëerder in Antwerpen. Dat u na aankomst in België meteen uw zaken regelt aangaande uw werk maar op geen enkele manier zou hebben geïnformeerd naar een asielprocedure doet dan ook vermoeden dat u veeleer vanwege economische motieven uit Colombia vertrok dan vanwege een gegronde vrees voor vervolging.

Gezien het geheel van bovenstaande feiten heeft u niet aannemelijk gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben louter betrekking op uw identiteit, hetgeen hier niet onmiddellijk ter discussie staat. De artikels die u neerlegt (document 2) handelen louter over de algemene situatie aangaande de protesten die in april 2021 in Colombia plaatsvonden. U wordt niet vermeld in deze artikels en u bevestigt dat u niet op de foto's staat (CGVS, p. 8).

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt.

In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen. Op 30 augustus 2022 diende hij zijn Paz Total (Totale Vrede) in bij het Congres. Het doel ervan is om via het onderhandelen van gelijktijdige wapenstilstanden met verschillende gewapende en criminele groeperingen, en vervolgens via het verlenen van gerechtelijke amnestie en andere voordelen, een permanente ontwapening en een verbetering van de veiligheidssituatie in Colombia te bekomen. Dit werd goedgekeurd door het Congres. Eind 2022 startten de onderhandelingen met acht verschillende soorten gewapende groeperingen. Het gaat allereerst om de twee rebellengroeperingen, het ELN en de EMC. Daarnaast vatte de regering gesprekken aan met de andere gewapende groeperingen zoals onder meer de Clan del Golfo. Met het ELN bereikten de Colombiaanse autoriteiten in 2023 de meeste vooruitgang.

Zowel uit de "UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia" van augustus 2023, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/64cb691c4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 20 november 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20231120.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> als uit de EUAA: Colombia Country Focus van december 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_12_EUAA_COI_Report_Colombia_Country_focus.pdf blijkt duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van gewapend conflict tussen de verschillende rebellengroeperingen en de opvolgers van de paramilitaire groeperingen onderling en in mindere mate ook met de Colombiaanse autoriteiten. Deze verschillende gewapende conflicten concentreren zich op het platteland en in afgelegen rurale gebieden in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo, Valle del Cauca en Caquetá. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee. De geconsulteerde bronnen spreken van een beperkt aantal burgerslachtoffers ten gevolge van willekeurig geweld in deze regio's.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt ook voor een groot aantal intern ontheemden. Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Ook gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals afpersing, komt voor. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Het CGVS erkent dat de situatie in Colombia problematisch is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie van de verzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. De Commissarisgeneraal beschikt echter over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de rechtspleging

De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf."

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op grond van afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen.

Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in een nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Het verzoekschrift

3.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/6, §§1 en 5 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor

personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2013/32/EU).

Vooreerst gaat verzoeker in op enkele van de door hem geschonden geachte bepalingen en de samenwerkingsplicht. Hij hekelt dat de adjunct-commissaris de meest nadelige interpretatie van zijn persoonlijk onderhoud heeft weerhouden en daardoor substantiële appreciatiefouten begaat. Een correcte appreciatie van zijn verklaringen en bewijsstukken zou wel degelijk tot een gunstige beslissing leiden, aldus verzoeker.

Verder onderneemt verzoeker als volgt een poging om de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen:

“a. Gegronde vrees voor politiegeweld

Verzoeker is na een betoging in 2021 slachtoffer geworden van zware mishandelingen en bedreigingen van de politie. Verweerder betwist dit feit niet.

Verweerder betwist wel de vrees voor vervolging die verzoeker als gevolg van deze dag overhoudt. Volgens verweerder kan verzoeker deze vrees niet hebben, daar hij niet persoonlijk gevisieerd werd door de politie.

Vooreerst wenst verzoeker te wijzen op de algemene problematiek van politiegeweld in Colombia. Zo rapporteerde Human Rights Watch het volgende (eigen onderlijning):

“(…)”

Vrije vertaling:

“(…)”

Wat betreft de specifieke regio waarin verzoeker woonachtig was, meldt een onderzoek het volgende (eigen onderlijning):

“(…)”

Vrije vertaling:

“(…)”

Verzoeker werd slachtoffer van geweld door de ESMAD. Het volgende artikel licht de aanhoudende problematische acties van deze groep als volgt toe (eigen onderlijning):

“(…)”

Vrije vertaling:

“(…)”

De vrees van verzoeker kadert binnen de algemene angst die in Colombia heerst voor geweld van politie en andere veiligheidsactoren. Verzoeker is van mening dat hij persoonlijk gevisieerd wordt sinds zijn arrestatie, al blijkt uit de beschikbare bronnen zeer duidelijk dat eenieder slachtoffer kan worden van het politiegeweld in Colombia. Het is duidelijk dat de overheid hier geen adequate bescherming in kan bieden.

Hoewel de verklaringen van verzoeker gestaafd werden met artikels, deze verklaringen samenhangend en aannemelijk afgelegd zijn en ze in lijn zijn met de beschikbare bronnen, geniet verzoeker op geen enkele manier het voordeel van de twijfel.

Verweerder spendeert meer tijd aan het veroordelen van het feit dat verzoeker met het vliegtuig naar België is gekomen, dan met het effectief onderzoeken van de belangrijkste elementen van het vluchtverhaal van verzoeker. Verweerder komt op geen enkele manier haar samenwerkingsplicht na en neemt genoeg met het voorleggen van algemene informatie.

De Commissaris miskent in deze beslissing de bovengemelde wetsartikelen alsook de beginselen van behoorlijk bestuur die op haar rusten.

Verzoeker heeft een traumatische gebeurtenis ervaren door geweld van de Colombiaanse politie, waaronder de ESMAD. Verzoeker kan niet gegarandeerd worden hier niet opnieuw slachtoffer van te worden, tenzij hij zich opnieuw volledig zou afsluiten van de maatschappij. Dit kan onmogelijk van verzoeker verwacht worden. Hij dient hier beschermd te worden.

b. Laattijdig en legaal vertrek

Zoals al kort aangehaald, gelooft verweerder de vrees van verzoeker o.a. niet omdat hij via de reguliere vluchthaven is gevlucht. Het feit dat hij legaal naar België is gekomen, is voor verweerder een teken dat er geen gegronde vrees op vervolging aanwezig is.

Verzoeker wenst te benadrukken dat hij als Colombiaan visumvrij naar België kon reizen. Hij heeft het risico genomen om via de legale manier zijn land van herkomst te ontvluchten.

Verweerder hecht aan dit element duidelijk veel waarde, maar laat na om hierover enige vraag aan verzoeker te stellen.

Verweerder gaat hierbij onzorgvuldig te werk.

c. Laattijdig verzoek

Verzoeker kwam op 23.07.2022 aan in België. Op 14.03.2023 diende hij zijn verzoek om internationale bescherming in.

Verwerende partij stelt dat dit een laattijdigheid uitmaakt. Ook stelt verweerder dat verzoeker andere verklaringen heeft gedaan bij de DVZ dan bij het CGVS over de reden voor de tijd tussen zijn aankomst en zijn verzoek. Verweerder stelt dat verzoeker bij DVZ gezegd heeft niet de intentie te hebben gehad om te blijven in België, en dat hij een andere verklaring gaf bij het CGVS, nl. dat hij niet wist dat hij asiel kon aanvragen.

Verzoeker heeft zich echter op geen enkele manier contradictoir uitgedrukt. Het betreft hier een kwalijke appreciatie in hoofde van verweerder van de verklaringen van verzoeker.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft verzoeker al aangegeven dat het niet zo was dat hij bij het kort interview bij DVZ twijfelde of hij in België wilde blijven. Hij verklaarde dat hij wel degelijk wilde blijven, maar niet wist hoe hij dit legaal kon doen.

Door gesprekken met anderen beseftte hij dat hij stappen moest ondernemen en besloot hij een raadsman te raadplegen. Bij het CGVS gaf verzoeker aan dat hij pas op 31 december 2022, na een afspraak met een advocaat, begreep dat hij de mogelijkheid had om asiel aan te vragen.

Verzoeker verklaarde dat de vertraging van 2,5 maand tussen zijn afspraak met de advocaat en zijn asielaanvraag voortkwam uit zijn gebrek aan kennis van het systeem en zijn angst om door de politie gedeporteerd te worden. Gezien de kern van zijn vluchtrelaas, is dit geenszins een gedachtegang die redelijkerwijs de aanwezigheid van zijn vrees voor vervolging en ernstige kan ontkrachten.

Er is absoluut geen sprake van kwaad opzet van de kant van verzoeker. Dit doet op geen enkele wijze afbreuk aan zijn gegronde vrees voor vervolging en de ernstige schade die hij zou lijden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst.

Verweerder is onvoldoende zorgvuldig en onvoldoende redelijk in de beoordeling van de verklaringen van verzoeker."

3.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/4, 48/5, 49/3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 3 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker citeert artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en wijst op de inhoud van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat politiegeweld een zeer groot probleem blijft in Colombia en er, gezien de ernst van het geweld en de afwezigheid van staatsbescherming, een duidelijk risico is op ernstige schade voor hem bij terugkeer naar Colombia. Tevens is hij van mening dat er onvoldoende nagegaan werd of er gronden bestaan om aan te nemen dat er een reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

3.1.3. Verzoeker vraagt in hoofdorde hem te erkennen als vluchteling, ondergeschikt hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in meest ondergeschikte orde het dossier opnieuw over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) teneinde een correct juridisch onderzoek mogelijk te maken.

3.1.4. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

3.2. Beoordeling

3.2.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

3.2.2. Ontvankelijkheid van de middelen

3.2.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep

worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoeker in zijn eerste middel de schending aan van artikel 10 van de richtlijn 2013/32/EU, en voert hij in zijn tweede middel de schending aan van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet en van het vertrouwensbeginsel, doch geeft hij niet de minste toelichting over de wijze waarop hij deze bepalingen en dit beginsel geschonden acht.

3.2.2.2. In de mate dat verzoeker in zijn tweede middel aanvoert dat artikel 3 van het EVRM wordt geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

3.2.2.3. Aangaande verzoekers verwijzing in zijn eerste middel naar artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulariseren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoeker toont dit *in casu* evenwel niet aan. Hij kan derhalve de schending van artikel 4.1 van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

3.2.2.4. De middelen zijn, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

3.2.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Artikel 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) verzoeker er niet in slaagt om een vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, nu (i) de vaststelling dat hij sinds zijn arrestatie geen enkel probleem meer heeft gekend met de autoriteiten en niet concreet kan toelichten waarom zij hem nog steeds zouden viseren, maakt dat hij geenszins een vrees voor de Colombiaanse autoriteiten kan aantonen vanwege zijn deelname aan een betoging en de daaropvolgende arrestatie, (ii) dit bevestigd wordt door de vaststelling dat hij op legale wijze het land verlaten heeft via de luchthaven, (iii) zijn verklaringen dat de politie in november of december 2023 nog naar hem zou zijn komen vragen vaag en weinig overtuigend zijn, (iv) zijn gedrag en beslissingen moeilijk te rijmen vallen met het gedrag van iemand die werkelijk zijn land ontvlucht is wegens een concrete vrees, (v) de laattijdigheid van zijn verzoek om internationale bescherming ervoor zorgt dat zijn vrees ernstig in twijfel wordt getrokken en (vi) de door hem neergelegde documenten geen afbreuk doen aan deze vaststellingen en omdat (B) er geen zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in Colombia een reëel risico lopen om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee

is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van de middelen dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

3.2.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart niet terug te kunnen keren naar zijn land van herkomst, Colombia, uit vrees gedood te zullen worden door de politie. Op 28 april 2021 zou verzoeker deelgenomen hebben aan een betoging tegen een belastinghervorming, toen hij na een tijdje merkte dat er discussies ontstonden tussen de betogers en de politie. Verzoeker zou besloten hebben om weg te gaan, toen hij op een gevecht stootte waarbij de anti-oproerpolitie betrokken was en hij traangas in zijn ogen kreeg. Toen verzoeker probeerde weg te lopen, zouden er twee politiewagens opgedoken zijn, waarna verzoeker door een politieagent vastgenomen zou zijn aan zijn nek en geslagen en geschopt zou zijn. Verzoeker zou in de boeien geslagen zijn en samen met twee andere mensen weggevoerd zijn naar de CAI Macarena. Er zou een wapen op hen gericht zijn en ze zouden met de dood bedreigd zijn. Toen verzoeker aankwam bij de CAI zou hij opnieuw bedreigd zijn, geslagen zijn met stokken en zou hij gewaarschuwd zijn dat hij vermoord zou kunnen worden. Verzoeker zou opgesloten zijn en na een tijdje naar buiten geroepen zijn, waarna hij weer zou zijn vrijgelaten. Na dit incident zou verzoekers leven in Colombia veranderd zijn. Hij zou eind december 2021 of begin januari 2022 besloten hebben om Colombia te verlaten, waarna hij het land effectief verliet in juli 2022.

Na grondige lezing van het administratief dossier is de Raad in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoeker niet weet te overtuigen een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te hebben omwille van de door hem aangehaalde problemen.

Te dezen motiveert de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Uit het persoonlijk onderhoud komt concreet naar voren dat u vreest vermoord te zullen worden door de Colombiaanse politie (CGVS, p. 9). Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

U werd in april 2021 gearresteerd tijdens een betoging en gedurende een dag gedetineerd. Tijdens uw arrestatie en detentie werd u geslagen en bedreigd (CGVS, p. 9-10). Echter kan u niet aantonen dat u vanwege dit incident een vrees voor vervolging heeft. Zo vond de arrestatie plaats in het kader van een beteugeling van een demonstratie waarbij u niet persoonlijk werd geviseerd door de autoriteiten en nog andere mensen werden opgepakt door dezelfde patrouille. U werd diezelfde nacht ook terug vrijgelaten (CGVS, p. 9-10). Sindsdien heeft u ook nooit meer problemen gekend met de Colombiaanse autoriteiten, hoewel u nog zo'n jaar en twee maanden in Colombia verbleef (CGVS, p. 15). U verklaart in dat opzicht dat u altijd thuis bleef, dat u zeer zelden naar buiten ging (CGVS, p. 15). U vreest echter de autoriteiten die u vanzelfsprekend thuis zouden kunnen oppakken indien ze werkelijk achter u aan zaten. Erop gewezen dat de feiten zich afspeelden in een context van algemene onrust en dat u nog meer dan een jaar probleemloos in dezelfde stad kon blijven wonen, antwoordt u dat uw vrees zich vooral berust op het feit dat u niet weet of en wat precies de politieagenten tegen u zouden ondernemen moesten ze u tegenkomen op straat (CGVS, p. 15-16). U vervolledigt door te stellen dat ze u misschien iets zouden willen aandoen omdat ze zouden kunnen denken dat u klacht heeft ingediend, of omdat u hun gezicht gezien heeft (CGVS, p. 15). Echter verklaarde u eerder in uw interview dat u hun gezichten nooit gezien heeft, aangezien ze een kap op hadden (CGVS, p. 13). U wordt expliciet gevraagd waarom de politie u nog steeds zou willen vermoorden maar u kan louter verwijzen naar uw deelname aan de betoging. Erop gewezen dat de situatie na de betoging terug gekalmeerd was en nogmaals gevraagd waarom ze u nog steeds zouden willen vermoorden geeft u aan niet te weten waarom en geeft u vervolgens uw mening over de algemene houding van de Colombiaanse autoriteiten (CGVS, p. 12). De vaststelling dat u sinds uw arrestatie geen enkel probleem meer heeft gekend met de autoriteiten en u geen concrete informatie kan geven over waarom zij u nog steeds zouden viseren maakt dat u geenszins een vrees voor de Colombiaanse autoriteiten kan aantonen vanwege uw deelname aan een betoging en de daaropvolgende arrestatie.

Dit wordt ook bevestigd door de vaststelling dat u besloot om op legale wijze het land te verlaten via de luchthaven. Indien u daadwerkelijk zou vrezen vermoord te zullen worden indien de autoriteiten u te pakken zouden krijgen kan verwacht worden dat u hen niet zonder meer onder uw eigen naam zou benaderen om

het land te verlaten. Dat u bovendien ook daadwerkelijk het land heeft kunnen verlaten wijst er ook op dat de autoriteiten geen enkele interesse in u hebben.

U verklaart verder dat de politie in november of december 2023 nog naar u zou zijn komen vragen. Uw verklaringen hierover zijn echter maar vaag en weinig overtuigend. De eerste keer zegt u op vage wijze dat ze vroegen naar u maar dat u er niet meer was en ze dus niets gedaan hebben. U hoorde dit van uw moeder, die het op haar beurt van de bewaker had gehoord (CGVS, p. 11). Dat u op geen enkele manier iets meegeeft over de omstandigheden waarin dit gebeurde en wat er precies allemaal gezegd is geweest tussen de betrokken personen maakt uw verklaringen weinig doorleefd. De tweede keer wanneer u hiernaar gevraagd wordt voegt u nog toe dat de autoriteiten naar u vroegen aan de ingang van het wooncomplex omdat ze zonder arrestatiebevel niet binnen mochten (CGVS, p. 15). Deze vertelling is opmerkelijk. Het is vooreerst bijzonder dat de politie genoegen nam met de verklaring van de bewaker, en dat ze op geen enkel moment getracht hebben om uw ouders zelf aan te spreken. We hebben het hier namelijk over de ordediensten, die zonder moeite de woonwijk hadden kunnen betreden, uw ouders hadden kunnen opzoeken buiten de woonwijk of uw ouders via telefoon hadden kunnen bereiken moesten ze werkelijk contact hebben willen leggen met hen. Bovendien is het bijzonder dat u nog meer dan een jaar ter plaatse kon blijven zonder enige aanvaring met de politie, maar dat maanden nadat u vertrok ze plots weer interesse in u blijken te hebben. U woonde bovendien al sinds november 2021 tot aan uw vertrek in juli 2022 op datzelfde adres waarop ze u in 2023 zouden zijn komen zoeken. Hierop gewezen zegt u louter niet te waarom ze u eind 2023 zijn komen zoeken (CGVS, p. 15). Het CGVS dient dan ook ernstige twijfels te plaatsen naast dit bezoek van de politieagenten.

Voorts dient de laattijdigheid van uw vertrek uit Colombia opgemerkt te worden en vooral de redenen die u daarvoor geeft. De feiten die u aanhaalt situeert u op 28 april 2021. U vertrok uit Colombia op 22 juli 2022, meer dan een jaar later. Gevraagd bij DVZ waarom u Colombia verliet in juli 2022, verklaart u dat u het geld niet had om eerder te vertrekken (Vragenlijst CGVS, vraag 5). Gevraagd wanneer u precies de beslissing nam om uw land te verlaten, verklaart u dat u deze beslissing eind december 2021, begin januari 2022 nam (CGVS, p. 7; p. 11). U legt verder uit dat een kennis u had uitgenodigd om naar Antwerpen te komen nadat u hem over u problemen had verteld. U verklaart dat u eerst niet inging op deze uitnodiging, omdat u niet voldoende geld had om de reis te betalen en dat u ook nog samen was met uw partner en er dus niet aan dacht om uw land te verlaten. In september 2021 diende u echter uw ontslag in en in november van datzelfde jaar liep uw relatie op de klippen. Hierdoor maakte u opnieuw de afweging tussen blijven in Colombia en naar België vertrekken. Eind december 2021, begin januari 2022 hakte u de knoop door en liet u aan uw vriend weten dat u in juli 2022 naar België zou komen (CGVS, p. 11). Er dient vastgesteld te worden dat uw gedrag en de beslissingen die u nam moeilijk te rijmen vallen met het gedrag van iemand dat werkelijk zijn land ontvlucht is wegens een concrete vrees.

Zo bood een vriend u al vele maanden voor uw uiteindelijk vertrek, in september 2021 (CGVS, p. 14), al aan om u in België onderdak te verschaffen. U verklaart dat u niet voldoende middelen had om uw reis te bekostigen en dat u op dat moment een relatie had (CGVS, p. 11; p. 14). Dat u niet voldoende middelen had kan maar weinig overtuigen. U had namelijk een vaste job in een call center en verdiende bij als tatoeëerder en kapper (CGVS, p. 5).). Bovendien geeft u aan dat u nooit gedacht heeft aan een andere bestemming dan België (CGVS, p. 7). Indien een vliegtuigticket naar België te duur was kan verwacht worden dat u goedkopere alternatieven zou overwegen. Dat u dit niet deed en slechts afwachtte tot u geld genoeg had om naar België te reizen ondermijnt uw vrees voor de Colombiaanse autoriteiten in ernstige mate.

Vervolgens zorgt ook de laattijdigheid van uw verzoek om internationale bescherming na uw aankomst in België dat de geloofwaardigheid van vrees ernstig in twijfel getrokken wordt. U kwam namelijk op 23 juli 2022 in België aan. Uw aanvraag tot internationale bescherming diende u echter pas in op 14 maart 2023, bijna 8 maanden later. Op de DVZ verklaarde u dat u in het begin niet dacht te blijven, en dat u eerst het land wilde leren kennen. U verklaart dat u pas in december 2022 de beslissing nam om in België te blijven (Verklaring DVZ, vraag 32). Dat u een half jaar lang geenszins de intentie had om te blijven valt moeilijk te rijmen met een vrees bij terugkeer.

Op het CGVS geeft u dan weer een andere verklaring voor uw laattijdig verzoek. Gevraagd waarom u bijna 8 maanden gewacht heeft om uw verzoek in te dienen, antwoordt u dat u niet wist dat u asiel aan kon vragen, en dat u het pas te weten kwam op 31 december tijdens een afspraak bij uw advocaat (CGVS, p. 7). Dat u uw land uit vrees voor vervolging zou zijn ontvlucht maar pas na een half jaar in een afspraak met uw advocaat te weten zou zijn gekomen dat er een asielprocedure bestaat is weinig aannemelijk. U had namelijk zelf al enig opzoekingswerk kunnen doen en beroep kunnen doen op uw omgeving om u hiermee te helpen. Doordat u zelf geen moeite deed om dit te bewerkstelligen twijfelt het CGVS ernstig aan de werkelijke aanwezigheid van een vrees voor vervolging of ernstige schade.

Erop gewezen dat er sinds uw afspraak met uw advocaat nog steeds 2,5 maanden wachtte met het indienen van een verzoek, verklaart u dat u op dat moment illegaal in het land was en schrik had om gedeporteerd te worden. Het is pas nadat u uw zaak met anderen besprak, dat u begreep dat u niet gedeporteerd kon worden zolang u in de procedure zat (CGVS, p. 7). Ook dit kan geenszins overtuigen. Dat uw advocaat u niet geïnformeerd zou hebben over hoe de vork in de steel zat en dat u dus geen deportatie hoefde te vrezen bij het opstarten van de procedure, is maar weinig aannemelijk. Ook al zou hij u dit niet zelf hebben uitgelegd, u had er achter kunnen vragen. Ook uw argument dat u de procedure niet zou kunnen bekostigen (CGVS, p. 7)

kan niet overtuigen, aangezien de procedure zelf gratis is en u steeds beroep kan doen op een pro deo advocaat.

U verklaarde voorts dat u na aankomst in België vanaf augustus of september wat tattoos begon te zetten en haar begon te knippen (CGVS, p. 7; p. 8). Het CGVS wijst ook naar bewijslast afkomstig van uw Instagramaccount @m(...). Daar plaatste u namelijk al op 4 augustus 2022 - te raadplegen op https://www.instagram.com/p/Cg1Z_iDIJ-s/ -, amper 13 dagen na uw aankomst in België dat u te boeken was als tatoeëerder in Antwerpen. Dat u na aankomst in België meteen uw zaken regelt aangaande uw werk maar op geen enkele manier zou hebben geïnformeerd naar een asielpcedure doet dan ook vermoeden dat u veeleer vanwege economische motieven uit Colombia vertrok dan vanwege een gegronde vrees voor vervolging.

Gezien het geheel van bovenstaande feiten heeft u niet aannemelijk gemaakt Colombia te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2,a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door u neergelegde documenten doen geen afbreuk aan de bovenstaande vaststellingen. Uw paspoort en identiteitskaart hebben louter betrekking op uw identiteit, hetgeen hier niet onmiddellijk ter discussie staat. De artikels die u neerlegt (document 2) handelen louter over de algemene situatie aangaande de protesten die in april 2021 in Colombia plaatsvonden. U wordt niet vermeld in deze artikels en u bevestigt dat u niet op de foto's staat (CGVS, p. 8)."

Hieruit blijkt dat de adjunct-commissaris het verzoek om internationale bescherming van verzoeker op individuele wijze heeft onderzocht en omstandig en duidelijk de motieven heeft uiteengezet waarop hij zijn beslissing baseert. Te dezen onderneemt verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de motieven van de bestreden beslissing, op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat verzoeker niet kan overtuigen een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin te koesteren, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij, door de gevolgtrekkingen van de adjunct-commissaris tegen te spreken en te verwijzen naar algemene informatie aangaande de situatie in Colombia, evenwel in gebreke blijft.

Waar verzoeker in zijn eerste middel naar algemene informatie aangaande de problematiek van politiegeweld in Colombia verwijst, wijst de Raad erop dat in de bestreden beslissing niet wordt ontkend dat de politie in Colombia, onder meer in reactie op protesten tegen het beleid van de regering, disproportioneel geweld gebruikt en mensenrechtenschendingen begaat, doch uit de feiten van politiegeweld die verzoeker persoonlijk meemaakte geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in zijn hoofd kan worden afgeleid. De Raad wijst erop dat verzoeker zijn vrees in dit verband *in concreto* aannemelijk dient te maken, waartoe hij, door louter naar algemene informatie te verwijzen, in gebreke blijft. Voorts kan verzoeker niet overtuigen waar hij stelt van mening te zijn dat "*hij persoonlijk gevisieerd wordt sinds zijn arrestatie, al blijkt uit de beschikbare bronnen zeer duidelijk dat eenieder slachtoffer kan worden van het politiegeweld in Colombia*". De Raad wijst erop dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS verklaarde dat hij na het incident op 28 april 2021 geen problemen meer heeft gekend met de Colombiaanse autoriteiten (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, 'Bijkomende informatie', notities van het persoonlijk onderhoud, p. 15), de arrestatie plaatsvond in een situatie van algemene onrust en hij, wanneer hem wordt gevraagd waarom de politie hem nog steeds zou willen vermoorden, louter verwijst naar zijn deelname aan de betoging en verder aangeeft niet te weten waarom en of hij nog steeds gevisieerd zou worden (*Ibid.*, p. 12), zoals door de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing terecht wordt vastgesteld. De loutere omstandigheid dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia (opnieuw) het slachtoffer kan worden van dergelijk politiegeweld "*tenzij hij zich opnieuw volledig zou afsluiten van de maatschappij*" doet niets af aan voorgaande vaststelling dat verzoeker na zijn arrestatie in april 2021 nog meer dan een jaar in Colombia heeft verbleven zonder problemen te hebben gekend met de autoriteiten, die hem vanzelfsprekend hadden kunnen oppakken, en er geen ernstige indicaties zijn dat de autoriteiten hem nog steeds zouden viseren.

Waar verzoeker nog betoogt dat "*de overheid hier geen adequate bescherming in kan bieden*", wijst de Raad erop dat de vraag naar bescherming door de Colombiaanse autoriteiten niet aan de orde is, daar er in eerste instantie geen vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in hoofd van verzoeker kan worden vastgesteld.

Verzoeker betoogt voorts in zijn eerste middel, aangaande zijn laattijdig en legaal vertrek via de luchthaven, dat hij als Colombiaan visumvrij naar België kan komen en het risico nam om zijn land legaal te verlaten. De Raad stelt echter vast dat dit niet wegneemt dat verzoeker onder zijn eigen naam zonder problemen het land kon verlaten, wat niet in overeenstemming is met zijn beweerde vrees om vermoord te worden door de autoriteiten en waaruit blijkt dat de autoriteiten niet actief op zoek zijn naar verzoeker. Verzoeker hekelt dat hem hierover geen vraag werd gesteld tijdens zijn persoonlijk onderhoud, doch hij laat na te verduidelijken

welke vraag hem hierover diende te worden gesteld en in welke zin zijn antwoord had kunnen leiden tot een andere beoordeling van zijn beschermingsaanvraag. De Raad benadrukt in dit verband dat de bestreden beslissing als een geheel moet worden gelezen en niet als een samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing zouden kunnen dragen. Het is immers het geheel van de in de bestreden beslissing uiteengezette motieven op grond waarvan de adjunct-commissaris van oordeel is dat aan verzoekers voorgehouden vrees voor de Colombiaanse autoriteiten geen geloof kan worden gehecht.

Voorts kan verzoeker niet worden gevolgd waar hij in zijn eerste middel stelt, aangaande zijn laattijdig verzoek om internationale bescherming, dat zijn verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) en het CGVS op geen enkele manier contradictoir zijn en toelicht dat hij tijdens zijn persoonlijk onderhoud heeft aangegeven *“dat het niet zo was dat hij bij het kort interview bij DVZ twijfelde of hij in België wilden blijven”*, maar wel verklaarde dat hij wel degelijk wilde blijven, maar niet wist hoe hij dit legaal kon doen. De Raad merkt in navolging van de adjunct-commissaris op dat verzoeker bij de DVZ wel degelijk verklaarde dat hij bij zijn aankomst in België dacht dat hij niet zou blijven en gewoon het land wilde leren kennen, en hij naar aanleiding van het incident in december 2022 in de woning waar hij verbleef besloot om in België te blijven (AD, stuk 7, verklaring DVZ, vraag 32), doch zijn verklaringen hierover tijdens zijn persoonlijk onderhoud aanpast en stelt dat hij wel degelijk wilde blijven, doch niet geweten zou hebben hoe hij dit legaal moest doen (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7). Door in zijn verzoekschrift een versie van zijn verklaringen te herhalen doet verzoeker geen afbreuk aan deze terecht vastgestelde tegenstrijdigheid. Waar verzoeker verder nog stelt dat de omstandigheid dat er tussen zijn gesprek met zijn advocaat en het effectief indienen van zijn verzoek om internationale bescherming nog tweeënhalve maand zat, verklaard kan worden door zijn gebrek aan kennis van het systeem en zijn angst om gedeporteerd te worden, wijst de Raad er in navolging van de adjunct-commissaris op dat het niet kan overtuigen dat zijn advocaat hem niet zou ingelicht hebben over de procedure en dat hij geen deportatie diende te vrezen bij het opstarten van zijn asielprocedure.

Tevens voert verzoeker in zijn eerste middel de schending aan van artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, zoals gewijzigd door een koninklijk besluit van 27 juni 2018, dat voorziet dat de commissaris-generaal, in de mate van het mogelijke, de verzoeker om internationale bescherming dient te confronteren met tegenstrijdigheden. In het Verslag aan de Koning bij voormeld koninklijk besluit van 27 juni 2018 kan het volgende worden gelezen: *“Het vaststellen van tegenstrijdigheden tijdens het gehoor zelf is echter niet steeds mogelijk. De ambtenaar is daarom niet verplicht om de asielzoeker op te roepen voor een nieuw gehoor ten einde hem te confronteren met tegenstrijdigheden die slechts later aan het licht zijn gekomen. (...) Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid of op grond van de vaststelling dat een relevant element ter staving van de aanvraag ontbreekt en waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd.”* Voormelde bepaling belet de commissaris-generaal, c.q. de adjunct-commissaris, aldus niet om een beslissing te nemen op grond van tegenstrijdigheden of het ontbreken van een relevant element ter staving van het verzoek waarmee de verzoeker niet geconfronteerd werd. Los daarvan wijst de Raad erop dat verzoeker de gelegenheid heeft om middels zijn verzoekschrift de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot voormelde bevindingen, maar hij *in casu* niet kan overtuigen, zoals hoger is gebleken.

Waar verzoeker in zijn eerste middel nog aanvoert dat de adjunct-commissaris in de bestreden beslissing *“de meest nadelige interpretatie van het persoonlijk onderhoud”* heeft weerhouden en daardoor *“substantiële appreciatiefouten”* begaat, beperkt hij zich tot loutere beweringen zonder ook maar één van de hoger aangehaalde concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing, die steun vinden in het administratief dossier, te weerleggen of te ontkrachten. Hij toont niet aan welke verklaringen volgens hem voor interpretatie vatbaar waren en waar een andersluidende interpretatie van de adjunct-commissaris tot een andere beslissing zou hebben kunnen leiden. Daarnaast wijst de Raad er nog op dat op de adjunct-commissaris geenszins de verplichting rust om in de motivering van zijn beslissingen alle elementen in het voordeel en in het nadeel van de verzoeker om internationale bescherming op te nemen.

Deze vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in dezen is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de gedetailleerde en pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn vluchtrelaas en vrees, te weerleggen of te ontkrachten. Het geheel van deze motieven blijft dan ook onverminderd overeind en wordt door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

In de mate dat de door verzoeker ter terechtzitting geuite vrees dat, indien hem iets zou overkomen, zijn dochter alleen zal zijn met haar moeder en geen goed leven zal kunnen leiden voortvloeit uit zijn vrees voor

vervolging door de autoriteiten, dient te worden herhaald dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij bij terugkeer naar Colombia door de autoriteiten dreigt te worden gevisieerd en vervolgd omwille van de door hem aangehaalde redenen, zodat een eventuele vrees in dit verband ten aanzien van verzoekers gezin evenmin kan worden aangenomen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

3.2.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

3.2.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Colombia.

3.2.5.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van zijn vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij zijn land van herkomst verlaten heeft en er thans niet meer naar wil terugkeren omwille van een vrees voor de Colombiaanse autoriteiten naar aanleiding van zijn arrestatie in april 2021.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat hij specifiek wordt gevisieerd.

3.2.5.3. De Raad merkt voorts op dat verzoeker geenszins de analyse in de bestreden beslissing betwist dat er actueel voor burgers in Colombia geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat *“uit de aangehaalde bronnen blijkt dat politiegeweld een zeer groot probleem blijft in Colombia”*, doch doet hiermee niet concreet afbreuk aan de vaststelling dat deze incidenten in de stad Medellín, vanwaar hij verklaart afkomstig te zijn, niet kaderen binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. De analyse aangaande de veiligheidssituatie vindt steun in de landeninformatie waaraan gerefereerd wordt in de bestreden beslissing en wordt, daar zij door verzoeker niet verder wordt betwist, laat staan weerlegd, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

3.2.5.4. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Colombia een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.2.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Hij toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

3.2.7. De Raad wijst er tot slot op dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker wijst op de samenwerkingsplicht in hoofde van de asielinstanties en in dit verband rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie aanhaalt, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor *“gedeelde bewijslast”*, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De asielinstanties moeten niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin hun taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de asielinstanties rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn verzoek om internationale bescherming spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming aan te reiken en de door hem voorgehouden vrees voor vervolging of het vermeende reële risico op ernstige schade *in concreto* aannemelijk te maken, wat hij – gelet op het voorgaande – heeft nagelaten.

3.2.8. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

3.2.9. In zoverre verzoeker de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aanvoert, moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

3.2.10. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissingen van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen mei tweeduizend vijftientig door:

S. WILLAERT,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.
De griffier,	De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT